

fără mark
bilingham
scăpare

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU fiction

Mergeam să fac rost de niște tutun de la Lucy, pe care o numesc uneori L-Plate, și care este probabil cea mai elegantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată – căreia nu îi place ca cineva să o atingă și crede că pământul este plat – când am auzit că totul a luat-o razna în camera mică de lângă cantină. Camera cu tapet galben și canapea. Camera „de muzică”, pentru că acolo sunt niște *bongo-uri* prăfuite pe un raft și o chitară cu patru corzi.

Încă mai simțeam mirosul aceluia curry apos pe care îl făcuse Eileen la prânz.

Mâncasem tot, să nu mă înțelegeți greșit. Două farfurii pline, pentru că întotdeauna am avut un apetit ieșit din comun, dar mirosul de acolo, cam la o oră după aceea, mă făcea să mă simt puțin rău. Da, îmi amintesc asta. Dar în prezent multe lucruri mă fac să mă simt puțin rău și nu este ca și cum locul acesta ar mirosi vreodată deosebit de frumos, să fim sinceri.

Deci... Mergeam pe coridor, încercând să nu mă gândesc la miros și să fumez o țigară, când am auzit toate acele strigăte.

Înjurături și țipete, chestii aruncate pe jos, toate astea.

Era o după-amiază de miercuri, cu două zile înainte ca ei să găsească cadavrul.

Sunetul chiar are ecou aici, așa că nu m-am gândit prea mult la asta de la bun început. Nu este ca și cum nu aș mai fi văzut oameni care o iau razna, așa că m-am gândit că ar putea fi doar o ceartă care suna mult mai rău decât era și abia când am ajuns la ușă și am văzut cât de intense erau lucrurile, am

știut că va trebui să fac ceva în legătură cu asta. Că trebuia să intervin.

Ce idioată sunt. Cu *trei* zile înainte de a găsi cadavrul. Trei...

Era o adevărată învălmășeală acolo. Câțiva oameni se uitau – un tip pe care nu îl cunosc prea bine chiar aplauda, de parcă ar fi crezut că era un fel de divertisment special pus în scenă – dar toți ceilalți mârâiau, se clătinau prin cameră și răsturnau mobila. Privind din ușă, nu îmi puteam da seama cine se bătea și cine încerca să îi oprească pe cei care se băteau. Era prea târziu pentru a-mi da seama de ce izbucnise cearta, dar am presupus că deja nu mai conta cu adevărat și probabil că nu a contat prea mult nici la început.

Nu este nevoie de prea mult pe aici.

Vreo șase dintre ei erau implicați, zgâriindu-se și trăgându-se de păr, spunându-și în toate felurile. *O méléé*, acesta este cuvântul pentru o luptă corp la corp? În franceză, pentru o grămadă de tâmpiți irascibili care se fac de râs.

Luptând și înjurând, scuipând amenințări.

Chelnerul era acolo și femeia somaleză, căreia îi place să atingă picioarele oamenilor, era implicată total, ceea ce era uimitor, pentru că are cam 1,50 și e slabă ca un băț. Ilias se arunca cu greutatea lui considerabilă, la fel ca Lauren, în timp ce Donna și Marele Gay se zvârcoleau și chiuiau. Și Creatura era acolo, evident... era în mijlocul acțiunii, răsturnând un scaun și apoi încercând să îi dea un pumn lui Kevin, care era cu spatele la perete, în timp ce altcineva, a cărui față nu o puteam vedea sub hanorac, se agăța de brațul Creaturii ca de propria viață.

Vreau să spun, Isuse Hristoase.

Nu am fost nici pe departe surprinsă că niciunul dintre oamenii plătiți să rezolve chestii de genul acesta nu se grăbeau

prea tare. Au mai văzut așa ceva, este adevărat. Ce vreau să spun este că nu puteam să aștept ca unul dintre ei să își miște fundul și să oprească totul. În plus, oprisem o mulțime de bătaii la vremea mea, așa că nu a fost mare lucru. Am fost antrenată pentru asta, nu-i așa?

La naiba, Al... Revino-ți. Obținerea faptelor corecte este importantă, nu? Altceva pentru care am fost antrenată.

Primul cadavru. Primul dintre cadavre.

A fost evident, destul de repede după ce am intrat înăuntru, că nu făceam o mare diferență, că nu voi putea face prea multe din punct de vedere fizic. Totuși, ca să fiu corectă, nu aveam echipamentul la mine – baston, spray cu piper, pistol cu electroșocuri și altele – așa că nu aveam de gând să mă învinovățesc din cauza asta. În cele din urmă, singurul lucru pe care l-am putut face a fost să mă urc pe unul dintre puținele scaune încă în poziție corectă, să trag aer în piept și să strig mai tare decât toți ceilalți.

— Am să vă dau o singură șansă să vă despărțiți înainte ca lucrurile să devină serioase, bine? Am lăsat o mică pauză atunci, ca ceea ce am spus să se așeze, pentru că întotdeauna am crezut că acest lucru este eficient. Îi face să se gândească un pic. Deci, nu mai faceți pe proștii. O privire atentă după asta, la fiecare dintre ei. Înțelegeți ce spun? Nu mă joc. Aceasta este o infracțiune de ordine publică și eu sunt ofițer de poliție...

Și trebuie să recunosc, a funcționat, deși, privindu-i pe unii dintre ei cum puneau mobila la locul ei, în timp ce alții se întorceau pe coridor, nu pot spune că m-am simțit foarte mândră de mine. Adică, nu am fost chiar mulțumită de asta. Am știut chiar atunci că, mai târziu, când voi adormi plângând, mă voi gândi de ce au făcut ce le-am cerut.

Nu pentru că aş fi făcut pe cineva să înţeleagă sau pentru că i-aş fi speriat.

Nu pentru că aş fi avut vreo autoritate.

Adevărul era că pur şi simplu nu se deranjau să se mai bată, pentru că erau prea ocupaţi să râdă.

PARTEA ÎNTÂI

SUBIT SAU SUSPECT

1

În interesul de a transmite informațiile cheie cât mai eficient posibil, precum și pentru a anima povestea, am decis să mă prefac că este un interviu de angajare. Cred că încă îmi mai amintesc cum este unul dintre acestea. Așadar, imaginați-vă că sunt îmbrăcată la patru ace, vânzându-mă dumneavoastră în căutarea unei oportunități de carieră unică în viață, și nu că hoinăresc doar într-un balamuc, purtând pantaloni de trening și șlapi, ca o patetică. Da, *balamuc*. Probabil că nu este cea mai corectă terminologie din punct de vedere politic, accept asta, chiar dacă așa o numesc cei de aici.

Deci...

Secția. De. Boli. Psihice. Acute.

Așa este mai bine? Putem continua? Ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să jignesc sensibilitatea delicată a cuiva.

Numele meu este Alice Frances Armitage. Al, uneori.

Am treizeci și unu de ani. Înălțime medie, greutate medie – deși sunt puțin mai slabă decât de obicei în acest moment – medie... în toate. Sunt o nordică cu părul blond și creț – din Huddersfield, dacă vă interesează – cam prostănacă, dacă o credem pe mama mea, și până acum câteva luni am fost ofițer

detectiv în nordul Londrei, în cadrul uneia dintre unitățile de omucideri ale poliției metropolitane.

În principiu, încă sunt.

Adică este cam irelevant.

Adică este... complicat.

Poliția metropolitană a fost foarte înțelegătoare în ceea ce privește tulburarea de stres posttraumatic. Adică, trebuie să fie, având în vedere că este mai mult sau mai puțin un risc ocupațional, dar au fost mai puțin înțelegători odată ce au apărut băutura și drogurile, în ciuda faptului că au apărut doar din cauza traumei menționate mai sus. Vedeți cât de complicat este acest lucru? Așa-numita „psihoză” este un pic mai greu de stabilit în ceea ce privește cronologia. Este o situație... oul și găina. Nu, nu sunt așa de stupidă să cred că vinul și iarba au ajutat foarte mult, dar sunt sigură că majoritatea lucrurilor ciudate din capul meu sunt legate de traumă și este mult prea ușor să pun cele întâmplare pe seama unor influențe externe.

Pe scurt, nu poți da toată vina pe Merlot și iarbă.

Deși foarte ușor pentru poliția metropolitană, evident, pentru că acela a fost momentul în care simpatia și înțelegerea s-au dus pe apa sâmbetei și o perioadă de concediu de compasiune plătit a devenit ceva foarte diferit. Îi contest, bineînțeles, și reprezentantul meu din Federația de Poliție crede că am șanse mari să fiu repusă în drepturi după ce voi ieși de aici. Ca să nu mai vorbim de un caz solid de concediere abuzivă și o cerere de despăgubire.

Așadar, Creatura și ceilalți să se distreze cât vor. S-ar putea să nu am la îndemână legitimația în acest moment, dar, în ceea ce mă privește, sunt încă un ofițer de poliție.

Cred că am să renunț acum la unghiul acesta de interviu de angajare. Nu mă mai deranjez să o țin tot așa, în afară de

asta, nu sunt sigură dacă faza cu băutura și drogurile ar da bine într-un interviu oricum, iar experiența de lucru ajunge la un fel de oprire bruscă.

Așadar, domnișoară Armitage, ce s-a întâmplat în ianuarie? Nu pare să fi lucrat deloc după aceea...

Da, sunt unele lucruri pe care cu siguranță le-aș lăsa afară, cum ar fi toată chestia cu atacul, și, sinceră să fiu, *Reținută în conformitate cu secțiunile 2 și 3 din Legea privind Sănătatea Mintală din 1983*, nu arată prea bine într-un CV.

De fapt, lăsând la o parte oportunitățile limitate de angajare, există tot felul de chestii care devin puțin mai complicate odată ce ai fost internat la psihiatrie. Practic, totul se schimbă. Poți alege să nu le spui oamenilor și majoritatea așa fac, din motive evidente, dar totul este acolo, în dosarul tău. Timpul petrecut închis, fiecare detaliu neplăcut expus la un click distantă. Asigurarea, pentru început: este un nenorocit de coșmar după aceea, iar călătoria oriunde este și mai multă bătaie de cap. Există unele locuri care chiar nu vor să treci pe acolo în vacanță, America de exemplu, lucru al naibii de ironic, având în vedere pe cine au avut la conducere.

Așa merg lucrurile, înțeleg asta, dar totuși.

Te lupți cu un rahat, așa că primești ajutor – fie că ai cerut-o sau nu – îți revii, într-o măsură sau alta și apoi ai mult mai multe rahaturi de înfruntat când te întorci în lumea reală. Nu este de mirare că atât de mulți oameni sfârșesc în locuri ca acesta.

Nu există niciun stigmat atunci când suntem cu toții în aceeași barcă.

Oricum, probabil că asta este tot ce trebuie să știți deocamdată. Acesta este, cum se spune, contextul. Mai urmează și altele, evident, și chiar dacă am menționat deja câteva

personaje, mai sunt o grămadă de lucruri pe care trebuie să le știți despre fiecare dintre ele și despre tot ce s-a întâmplat. Voi încerca să nu las nimic important pe dinafară, dar multe vor depinde de cum mă simt într-o anumită zi, dacă cele mai recente medicamente și-au făcut efectul sau dacă începe să le treacă efectul.

Va trebui să aveți răbdare cu mine, asta vreau să spun.

Greu de crezut unele lucruri, pot să vă promit asta, dar nu după ce veți afla cum este aici. Cu siguranță nu când te confrunți cu ele în fiecare minut. Când cunoști oamenii și de ce sunt capabili într-o zi proastă, nu este deloc surprinzător. Sinceră să fiu, surprinzător este că astfel de lucruri nu se întâmplă mai des.

Îmi amintesc că am vorbit cu Creatura despre asta într-o dimineață la geamul cu medicamente și cam asta spuneam. Lei o grămadă de oameni care trec prin cea mai proastă perioadă din viața lor, care sunt predispuși la schimbări de poziție incredibile și care sunt capabili să o ia razna într-o clipită. Oameni care văd și aud lucruri care nu sunt reale. Care sunt paranoici sau deliranți sau adesea ambele și sunt foarte impredictibili, chiar și atunci când sunt medicați la greu. Care sunt *furioși* sau *iritați* sau *nervoși* sau oricare dintre ceilalți șapte pitici ai nebuniei, care se învârt pe aici douăzeci și patru de ore pe zi. Lei acești oameni și îi închizi pe toți laolaltă și este ca și cum ai căuta necazuri, nu-i așa?

O zi bună este atunci când *nu* se întâmplă ceva îngrozitor.

De fapt, o crimă nu este ceva remarcabil într-un loc ca acesta. Este aproape inevitabilă, cred, ca și zgomotul și mirosul. Dacă mă întrebați, o crimă este ceva de așteptat.

Chiar și două.

2

Știu că au găsit cadavrul lui Kevin sâmbătă, pentru că a fost ziua de după audierea mea și asta a fost cu siguranță în ziua precedentă. Astfel de lucruri oficiale nu se întâmplă niciodată în weekend, pentru că doctorii și terapeuții nu sunt prin preajmă atunci și cu siguranță nici avocații. Ei lucrează strict de luni până vineri, de la nouă la cinci, și este puțin ciudat, având în vedere că weekend-urile sunt probabil cele mai dificile zile aici și ai crede că mai *mult* personal ar fi o idee bună. Sâmbăta și duminica sunt zilele în care realitatea – sau cât mai aproape de ea pentru unii oameni de aici – tinde să lovească. Când pacienții realizează ce pierd, când se plictisesc și mai tare decât de obicei, ceea ce înseamnă adesea probleme.

Marcus o numește „oscilarea de weekend”.

Din nou, în interesul acurateței, ar trebui să spun că a fost de fapt a doua audiere a mea. Trecusem deja printr-una când am fost adusă pentru prima dată în unitate, în cadrul Secțiunii Doi. Atunci te pot reține până la douăzeci și opt de zile, când, teoretic, ești acolo pentru a fi evaluat, și evident că nu eram deloc mulțumită de situație, așa că am solicitat o audiere specială cât de repede am putut. De ce să nu o faci, nu? Niciun succes de data aceea, totuși, și două săptămâni mai târziu,

după câteva incidente neplăcute, care nu sunt cu adevărat relevante, Secțiunea Doi a devenit Secțiunea Trei.

Un „trei” este un ordin de tratament care înseamnă că te pot ține pentru o perioadă de până la șase luni, deoarece ei cred că reprezinți un risc pentru tine sau pentru ceilalți, așa că nu veți fi foarte surprinși să auziți că am mai depus o cerere de audiere înainte de a putea rosti „antipsihotic”. Credeți-mă, băteam deja la ușa biroului asistenților înainte ca ei să fi terminat hârtiile de internare.

Orice s-ar întâmpla aici, nu trebuie să uitați niciodată că aveți *drepturi*.

Mama și tata au vrut să vină la mine de data aceasta, să mă susțină, așa mi-au spus, dar am respins din start ideea, deoarece nu au ascuns faptul că ei credeau că aici ar trebui să fiu. Că totul este *spre binele meu*. Sinceră să fiu, în afară de avocat – cu care abia dacă am vorbit zece minute – nu am avut cu adevărat pe *nimeni* care să se bată pentru mine, dar cu siguranță nu vrei ca cei mai apropiați și mai dragi oameni să fie de acord cu cei care încearcă să te țină închis.

Poate că nu mă simt bine, recunosc asta, dar nu sunt nebună.

Așadar, au fost suspiecții obișnuite: o masă și două rânduri de scaune de plastic în CMD (camera multi-disciplinară) la capătul coridorului principal.

Marcus, șeful de secție, și una dintre celelalte asistente.

Doctor Bakshi, psihiatrul consultant, și unul dintre subalternii ei, al cărui nume l-am uitat imediat.

Un așa-zis nespecialist – un tip de vârstă mijlocie care zâmbea mult, dar era probabil doar un curios cu nimic mai bun de făcut – și o judecătoare care arăta de parcă ar fi supt o

lămâie sau ar fi avut capătul țepos al unui ananas în fund. Sau ambele.

Eu și avocatul meu, Simon.

Pentru început, am crezut că totul mergea destul de bine. În orice caz, au fost o mulțime de priviri înțelegătoare când mi-am dat declarația. Le-am spus că sunt acolo de șase săptămâni deja, mai mult decât oricine altcineva, cu excepția lui Lauren. De fapt, cred că Ilias *s-ar putea* să fi fost acolo de ceva mai mult timp decât mine. Am o vagă amintire despre el că era prin preajmă în noaptea în care am fost internată, dar primele câteva zile sunt puțin cam neclare.

Nu contează...

Le-am spus că aveam impresia că mă descurc bine, că medicamentele funcționau și că nu mă gândeam la lucrurile ridicole la care mă gândeam când am ajuns prima dată. Le-am spus că mă simțeam din nou *eu* însămi. Marcus și cealaltă asistentă au spus că este foarte încurajator să audă asta și i-au spus judecătoarei că am răspuns bine la tratament. Acest lucru a sunat bine la momentul respectiv, dar, privind înapoi, desigur că a însemnat realmente: deci *mai mult* tratament este cu siguranță o idee bună.

Cât trăiești înveți, nu?

Chiar și așa, încă mai simțeam că am o șansă, până când au citit un e-mail de la Andy. Voi avea mult mai multe de spus despre el mai târziu, dar tot ce trebuie să știți pentru moment este că Andy este tipul cu care am avut o relație până cu șase săptămâni mai devreme, când i-am dat în cap cu o sticlă de vin.

Își făcea griji pentru mine, asta era esența e-mailului său. Voia ca medicii și judecătoarea să știe cât de îngrijorat era, în urma unei conversații telefonice dintre noi cu câteva nopți

înainte, când i-aș fi spus că încă îl suspectam că nu era cine zicea că este. Am devenit isterică și i-am spus că nu aș ezita să îl rănesc, dacă ar trebui să mă apăr de el sau de oricare dintre ceilalți.

Ea încă mai crede în toate prostiile alea, a spus el, chestia despre conspirație.

Ea m-a amenințat.

Pot să vă spun că au fost câteva țipete după ce s-au citit lucrurile acelea. Plânsete și țipete și s-ar putea să fi răsturnat un scaun. În timp ce judecătoarea îmi spunea să mă calmez, eu îi spuneam *ei* că Andy era un mincinos, că niciodată nu am spus așa ceva și că mă manipula cum o făcea întotdeauna. Inventa totul din cauza a ceea ce s-a petrecut ultima dată când l-am văzut.

Sticla, toate alea.

Oricum, ca să scurtez o audiere lungă, am ieșit afară și abia după vreo douăzeci de minute Simon m-a găsit și mi-a spus decizia. Urmau să o trimită în scris în decurs de câteva zile, mi-a spus el, împreună cu informații despre când aș putea solicita o nouă audiere, dar deja hotărâsem să nu mă mai deranjez. Nimănui nu îi place să se dea în mod repetat cu capul de un perete, nu-i așa? Ei bine, cu excepția lui Graham, căruia îi place atât de mult, încât are o adâncitură permanentă în frunte și trebuie să tot revopsească porțiunea lui de perete preferat, pentru a îndepărta sângele.

În după-amiaza aceea, după audiere, când m-am liniștit puțin și am luat prânzul, stăteam cu Ilias în camera de muzică. Aveam căștile pe urechi, deși nu ascultam nimic. Uneori ascult, dar, sinceră să fiu, de cele mai multe ori cablul îmi intră doar în buzunar. Este o modalitate bună de a evita să trebuiască să vorbesc cu oamenii.

Ilias mi-a făcut semn cu mâna pentru că avea ceva de spus, așa că am suspinat și mi-am scos căștile. Am așteptat.

— Mă bucur că rămâi, a spus el.

— *Eu* nu mă bucur deloc, am spus.

Cineva a început să strige ceva despre niște bani care lipsesc. Ilias și cu mine am ascultat pentru un minut, apoi ne-am pierdut interesul.

— Vrei să jucăm șah?

I-am spus că nu. Nu l-am văzut niciodată pe Ilias să joace șah și nu sunt convinsă că știe să joace. Nici măcar nu am văzut vreun set de șah pe aici, deși există câteva puzzle-uri într-un dulap.

— Ce zi este azi?, a întrebat Ilias.

— Vineri, am spus eu.

— Mâine este sâmbătă. Are mintea brici Ilias. Sâmbătă, apoi duminică. Dar are și o iritație urâtă pe gât. Sâmbetele sunt o porcărie, nu-i așa?

Nu puteam să nu fiu de acord cu el, deși adevărul este că nu am fost niciodată un mare fan al weekend-ului. Toată acea presiune să te relaxezi și să te distrezi. Asta dacă *aveai* un weekend. Infractorii nu tind să își ia liber în weekend, dimpotrivă, așa că, lucrând ca polițist, oricum niciodată nu am prea avut timp să merg la talciocuri sau să ajung la magazinul cu articole de grădinărit. Unul dintre lucrurile care mi-a plăcut la slujba asta.

— Plictisitoare. Sâmbetele sunt atât de *plictisitoare*.

Cum am mai spus...

— Durează mult mai mult decât toate celelalte zile și nu se întâmplă nimic interesant. Ilias părea trist. Nu mă refer la bătăi sau ceva, pentru că și acelea sunt plictisitoare. Mă refer la ceva cu adevărat interesant.

Vă amintiți ce am spus despre memorie? Ceea ce poate am făcut sau nu am făcut? Nu pot să jur, dar chiar sper că, înainte ca Ilias să tragă vânturi zgomotoase și să se îndepărteze să vadă dacă mai vrea cineva să joace șah, am spus:

— Ai grijă ce îți dorești.

3

Alarma se declanșează în acest loc de două ori pe săptămână, de mai multe ori dacă este lună plină, așa că nu este mare lucru. Da, asistenții se alertează destul de repede, dar pacienții nu se grăbesc să intre în panică. În mare parte, doar continui să vorbești despre rahaturi – chiar dacă un pic mai tare – sau să îți bei ceaiul sau orice altceva, până când se oprește. Dar, de data asta, a fost un țipăt mai întâi, fiind destul de evident că ceva rău s-a întâmplat.

Debbie, asistenta care a găsit cadavrul, are o gură cam mare.

Era sâmbătă seara, chiar înainte de ora 11, și majoritatea oamenilor erau deja în pat. Eu stăteam cu Shaun și cu Creatura la cantină – care, într-o încercare inutilă de a suna mai sofisticat, se numește oficial *sala de mese* – făcându-ne siesta după ultima masă a zilei și vorbind despre nimic.

Muzică probabil, sau televizor. Plângându-ne de faptul că Lauren nu lasă pe nimeni altcineva să pună mâna pe telecomanda televizorului.

Când am ieșit pe hol, am văzut-o pe Debbie fugind de pe coridorul unde sunt dormitoarele bărbaților, așa că atunci am știut că ea a fost cea care a țipat și cel mai probabil ea a declanșat alarma. Tot personalul are stații proprii atașate la

curele și, dacă le apăsa, se declanșează alarma mare în toată unitatea. Îmi amintesc că un pacient a pus mâna pe una odată și a ascuns-o, apoi o apăsa când se plictisea și a provocat un haos zile întregi.

Oricum, Debbie părea foarte supărată.

Noi trei am stat și am privit cum George și Femi au ieșit în fugă din biroul asistenților și chiar dacă Debbie încerca să fie profesionistă și să își țină vocea joasă când vorbea cu ei, odată ce alarma s-a oprit am auzit-o cu toții rostind numele lui Kevin, iar privirea de pe chipul celorlalți asistenți ne-a spus tot ce trebuia să știm.

— La naiba, a spus Shaun. Oh, Doamne, la naiba. A început să se scarpine tare la gât și la piept, așa că l-am apucat de braț și i-am spus că va fi bine.

— Poate l-a prins Creatura, a spus Creatura.

M-am îndepărtat de ei și m-am apropiat cât am putut de mult de locul în care se înghesuiau asistenții, ca să încerc să aud puțin mai mult, dar George s-a uitat la mine și a clătinat din cap. Apoi s-au grăbit cu toții înapoi pe coridorul bărbaților, probabil îndreptându-se spre camera lui Kevin pentru a se uita la ce găsisse Debbie. Câteva minute mai târziu, Debbie și Femi s-au întors, cu fața posomorâtă, iar la scurt timp după aceea, George a început să îi dirijeze spre hol pe cei care se aflau în celelalte camere de pe coridorul bărbaților. Cei mai mulți dintre ei s-au împleticit destul de pașnici, cu ochii somnoroși. Câțiva strigau că au fost treziți și cereau să știe ce se întâmplă.

— Nu mă puteți obliga să ies din camera mea.

— Îmi pare rău, dar..

— Este camera mea.

— A avut loc un incident..

— Nu îmi pasă.

După ce dormitoarele au fost golite – mă rog, în afară de cel al lui Kevin, pentru că sărmanul suflet nu pleca nicăieri deocamdată – George a stat de pază la intrarea pe coridor, pentru a se asigura că nimeni nu se întoarce. Doar se holba și ridica mâna lui mare ori de câte ori cineva părea că este pe cale să o facă. În condiții normale, asta ar fi fost, probabil, treaba lui Marcus, în calitate de șef de secție, dar el nu lucrează noaptea. M-am întrebat dacă l-a sunat cineva, dacă era pe drum încoace, dar nu îmi amintesc să îl fi văzut până a doua zi.

— Unde vom dormi?, a întrebat Ilias. Sunt obosit.

— Vom lămuri totul, a spus Femi.

Mai ușor de spus decât de făcut, bineînțeles. Cu opt sau nouă tipuri pentru care trebuiau să găsească camere și niciun loc liber pe coridorul femeilor – chiar și ca măsură temporară – a fost nevoie de ceva timp. Sedați și somnoroși, așa cum erau cei mai mulți dintre ei, nimeni nu era prea fericit de situație. Ilias și Creatura s-au oferit imediat să ia cele două camere de „izolare” și s-au plantat în fața ușilor să se asigure că le vor primi. S-a întâmplat să fie câteva camere goale pe secția de vizavi de aceasta și alte câteva la etajul de dedesubt, deși nimeni nu își dorea acest lucru în mod deosebit, pentru că există niște cazuri grave acolo jos. Nu au prea avut de ales în cele din urmă și, cu excepția câtorva „informali” preluați de o ambulanță și duși la un spital din apropiere, toți pacienții de sex masculin au fost cazați din nou până la sosirea poliției.

Asta a fost partea cea mai rea pentru mine, adevărata dezamăgire.

Am fost dată la o parte, de parcă aș fi fost inutilă.

De parcă aș fi fost la fel ca ceilalți.

Chiar dacă pe coridorul bărbaților avusese loc „incidentul”, asistenții au spus foarte clar că vor ca toate pacientele, care nu erau deja în pat, să se întoarcă în camerele lor.

Eram trează, entuziasmată, dar faptul că nu eram gata de culcare nici nu era cel mai enervant lucru. Am mărșăluit direct la Femi, de parcă nu știam regulile.

— Nu trebuie să fim în pat până la miezul nopții.

— Știu, a spus ea. Dar asta nu este... normal. Trebuie ca toți să fie în camerele lor pentru ca poliția să își poată face treaba când va ajunge.

— Asta este ideea, am spus eu. Pot să vă ajut. Degetele mele erau nerăbdătoare să se înfășoare în jurul unei legitimații care nu era acolo. Știu cum funcționează aceste lucruri.

Femi doar a dat din cap, a afișat un zâmbet, apoi a pus o mâna pe spatele meu și m-a împins. Am împins înapoi, dar numai pentru că eram nervoasă. Știam că era o pierdere de timp, pentru că deja le vedeam pe Lauren și Donna, și alte câteva dintre cele care fuseseră trezite de toată agitația, întorcându-se spre camerele lor.

— Nu este corect, am spus.

— Avem un protocol, a spus Femi.

— Când cineva moare, vrei să spui?

Femi nu a spus nimic, doar s-a asigurat că mă mișc în direcția corectă.

— Kevin este mort, nu-i așa?

Din motive evidente, femeile nu au voie pe coridorul bărbaților. Din aceleași motive, nu își prea doresc ca cineva să intre în dormitorul altcuiva. Adică, intimitatea este importantă pentru toată lumea, înțeleg. Dar asta nu înseamnă că anumite lucruri nu se întâmplă între pacienți, deoarece,

credeți-mă, cu siguranță se întâmplă. La vedere, destul de des, pentru că i-am văzut făcând-o.

O masturbare rapidă în colțul camerei de muzică.

Niște atingeri în tufișuri când pacienții au voie afară.

Totuși, nu este plăcut să știi că au reguli menite să prevină astfel de lucruri îngrozitoare?

Oricum, m-am gândit că, având în vedere tot ce se întâmpla în acea seară pe secție și cu polițiștii provocând haos peste tot, probabil că personalul ar fi mult prea ocupat să își facă griji pentru un număr nevinovat de vizite în dormitoare. Deci, la o jumătate de oră după ce am fost în pat, am bătut în liniște la câteva uși și le-am adus pe L-Plate și pe Donna în camera mea pentru a vedea ce înțeleg ele din toate acestea.

— S-a sinucis.

Donna nu punea o întrebare.

— Cea mai evidentă explicație, a spus L-Plate. Ea stătea la capătul patului meu, periindu-și părul, purtând o pijama scumpă cu stele brodate pe ea, pe care părinții i-o aduseseră de acasă. Nu cred că a fost foarte fericit în ultima vreme.

L-Plate este drăguță, dar chiar dacă nu iei în calcul heroina și chestia cu Pământul plat, nu este cea mai isteată.

— Câți oameni de aici sunt fericiți?, am întrebat eu.

— Ei bine, da... dar chiar mai puțin fericit decât de obicei.

— S-a sinucis, a spus Donna. Bineînțeles că da.

— Atunci cum a făcut-o? M-am uitat în jurul camerei mele, o replică a celorlalte nouăsprezece din secție. Un singur pat și o fereastră murdară în spatele unei draperii rezistente. Un scaun greu, pentru ca nimeni să nu îl poată arunca. Un dulap cu trei rafturi și nimic de care să poți atârna ceva.

Și cu atât mai puțin pe tine însuți.

— Dacă îți dorești destul de mult să o faci, găsești o cale, a spus Donna.

Donna, Plimbăreața, care era aici fiindcă a amenințat să o facă de nenumărate ori, care o făcea de câțiva ani, într-unul dintre cele mai lente și mai crude moduri posibil. M-am uitat la ea, cocoțată pe scaunul care probabil cântărea de trei ori mai mult decât ea. Încheieturi pe care un bebeluș le-ar putea cuprinde cu mâinile și o claviculă subțire ca un ac de tricotat sub halatul ei roz și zdrențaros.

— Nu prea cred, am spus.

Să te sinucizi aici este, de fapt, incredibil de dificil și nu veți fi surprinși să aflați că așa ar trebui să fie. Dacă se consideră că ești un pericol, atunci ei vor tinde să fie cu ochii pe tine, *tot timpul*. În plus, ți se refuză în permanență orice lucru cu care ai putea să îți faci rău și chiar și atunci când ești internat prima dată, când evaluezi locul și personalul te evaluează pe tine, îți iau tot ce se clasifică drept riscant.

În acea primă noapte, după ce am încetat să mă mai plâng și să încerc să lovesc orice asistent destul de nebun să se apropie, mi-au luat tot felul de lucruri.

Pantofii mei sport (șireturi, nu?).

Cureaua (OK).

Forfecuța de unghii (destul de corect).

Penseta (enervant).

Un sutien cu sârmă (bătaie de joc).

Îți confiscă și telefonul, numai Dumnezeu știe cum cineva ar putea să se sinucidă cu un Samsung. Poate că se tem că te-ai putea sufoca cu el sau ai chema un asasin plătit să facă treaba în locul tău, dar, ce-i drept, cu excepția cazului în care există un motiv anume pentru a nu o face, ți-l înapoiază în câteva zile.

Adică, slavă Domnului, nu?

Dacă nu mi-ar fi permis telefonul, cred că aş vrea să mă sinucid.

— Deci, ce crezi că s-a întâmplat, Al?, a întrebat L-Plate.

Nu i-am spus ce credeam, deoarece, sinceră să fiu, eram speriată mai mult decât orice altceva. Eram emoţionată, nu mă înţelegeţi greşit, toate instinctele profesionale începeau să iasă la suprafaţă, dar eram... precaută. În acel moment, cu un cadavru care se răcea la câţiva metri distanţă, nu aveam mai mult decât un sentiment şi încerc să mă feresc de ele, pe bună dreptate. Optsprezece luni înainte avusesem sentimentul că acel drogat care ne invitase în apartamentul său de pe Mile End Road era inofensiv. Dacă nu ar fi fost asta, nu ar fi existat nicio TSPT şi nici nu aş fi avut nevoie de varietatea de lucruri pe care le-am turnat, tras pe nas şi băgat în corpul meu pentru a amorţi durerea. Nu aş fi ajuns să mă gândesc că oamenii pe care i-am iubit cel mai mult în lume încercau să mă omoare sau că străinii îmi puteau citi gândurile. Nu aş fi rănit pe nimeni.

Uitându-mă la L-Plate, am simţit că încep să tremur un pic. Am încercat să zâmbesc şi mi-am băgat mâinile sub coapse ca să nu mă vadă.

Am spus:

— Chiar nu ştiu.

Un sentiment a fost cel care m-a adus aici.